

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

❧ זֵהָר חֲדָשׁ בִּי־תִשְׁא ❧

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ט - חלק ט"ו

קונטרס 855

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקִין בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ספר

שירה וזמרה

לא ברא הקב"ה את עולמו
אלא בשביל שירה וזמרה (ירושלמי)

שירי בר יוחאי

לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

שיר בר יוחאי:

להרב המקובל האלהי הרב רבי שמעון לביא

זיע"א בעהמח"ס כתם פז:

[מוגה היטב הדק כמו שנדפס בספר ביאור השיר בר יוחאי]:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחבריה:

(מלכות) בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת ממדת הקדש,
נשאת ציץ נזר הקדש, חבוש על ראשך פאריך. בר יוחאי:

(יסוד) בר יוחאי מושב טוב ישבת, יום נסת יום אשר ברכת,
במעלות צורים שעמדת, שם קנית הודך והדרך. בר יוחאי:

(נצח הוד) בר יוחאי עצי שטים עומדים, למודי יהוה הם
לומדים, אור מפלא אור היקוד הם יוקדים, הלא המה יורוך
מורך. בר יוחאי:

(תפארת) בר יוחאי ולשדה תפוחים, עלית ללקט בו מרקחים,
סוד תורה כציצים ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך. בר יוחאי:

(גבורה) בר יוחאי נאזרת בגבורה, ובמלחמת אש-דת
השערה, וחרב הוצאת מתערה, שלפת נגד צורריך. בר יוחאי:

(חסד) בר יוחאי למקום אבני שיש, הגעת ופני אריה ליש,
גם גלת כותרת על עיש, תשורי ומי ישורך. בר יוחאי:

(בינה) בר יוחאי בקדש הקדשים, קו ירוק מחדש חדשים,
שבע שבתות סוד חמשים, קשרת קשרי שין קשריך. בר יוחאי:

(חכמה) בר יוחאי יוד חכמה קדומה, השקפת לכבודה פנימה,
שלשים ושתים נתיבות ראשית תרומה, את כרוב ממשח זו
אורך. בר יוחאי:

(כתר) בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת מלהביט כי רב
לה, תעלומה ואין קורא לה, נמת עין לא תשורך. בר יוחאי:

בר יוחאי אשרי יולדתך, אשרי העם הם לומדך, ואשרי
העומדים על סדך, לבושי חשן תמיך ואורך:

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחבריה:

וּפְתִיחוּ דִּילָה בְּאַבְרָהָם, אֲנֹכִי לְקַבְּלָהּ. לֹא יְהִיָּה, לְקַבְּלָהּ דִּיצְחָק.

וְהָא חֲזִי, כִּד זָהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, רָשִׁים לָהּ בְּרָזָא דְשָׂמָא קְדִישָׁא, וְאִמְר (שם כ ב) אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּרָזָא דְחֶסֶד דְּאַבְרָהָם אֶחִיד בָּהּ, וּלְקַבְּלָהּ מִצּוֹת עֲשֵׂה. וְרָזָא דָּא, תַּפְקִידָתָא קַמִּייתָא דְּפַקִּיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם, מִצּוֹת עֲשֵׂה הָוָה. דְּכַתִּיב, (בראשית יב א) לָךְ לָךְ מֵאַרְצֶךָ. וּבִגִּין כִּן מִצּוֹת עֲשֵׂה מֵאֲתִים וּשְׂמִנָּה וְאַרְבַּעִים, כְּחוּשְׁבֹן אַבְרָהָם.

לֹא יְהִיָּה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרִים. (שמות כ ג) בְּרָזָא דְּגִבּוּרָה, דְּאֶחִיד בָּהּ יִצְחָק. דְּכָל אֵינוֹן אֱלֹהִים אַחֲרִים, וְאֵינוֹן סֹרְכִין מִמֶּנּוּ, מִסְטָרִיהּ יִנְקִין. וְכֵן עֲשׂו, וְכָל אֵינוֹן מִמֶּנּוּ דִּילִיָּה. דְּהָא יִצְחָק בְּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה אֶחִיד, וְתַפְקִידָתָא קַמִּייתָא דִּילִיָּה, מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה הָוָה, דְּכַתִּיב (בראשית כו ב) אַל תִּרְדּוּ מִצְרִימָה. וּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה מִסְטָרָא דְּדִינָא אֲתִי, דְּהָא מַעֲנִישִׁין לִיהּ לְבַר נָשׁ כִּד עֶבֶר עָלָה.

וּבִגִּין כִּן, חוּשְׁבֹן מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, בְּרָזָא דְּדִרְגָּא דִּילִיָּה, בְּרָזָא דְּשִׁלְשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה וּשְׁשִׁים לְקַבֵּיל יוֹמִין דְּשִׁמְשָׁא, דְּנִהִיר מִסְטָרָא דְּגִבּוּרָה. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (שופטים ה לא) כִּצְאֵת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוּרָתוֹ.

לֹא תִשָּׂא (שמות כז), בְּרָזָא דְּתַפְאָרַת, דְּאֶקְרִי אֲמַת, דְּאֶחִיד בָּהּ יַעֲקֹב שְׁלִימָא, וְיִנְיָק תִּרִי חוּלְקִין, מִצּוֹת עֲשֵׂה וּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. דְּכַתִּיב, (בראשית כה כז) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֱהָלִים. וְעַל דְּאִיהוּ אֲשָׁלִים לְכָל סְטָרִין, לְרַחֲמֵי וּלְדִינָא, לְמִצּוֹת עֲשֵׂה וּלְמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, אִיקְרִי שְׁלִים. וּלְקַבְּלָהּ לֹא תִשָּׂא, בְּגִין דְּשִׁבּוּעָה לְשִׁלְמָא אֲתִי. וְעַל דָּא אִיהוּ בְּרָזָא דְּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה, דְּכִמָּא דְּאִיהִי לֹא תַעֲשֶׂה כִּד אִיהִי לְשִׁקְרָא,

וְלֹא יְהִיָּה - כְּנִגְדּוֹ יִצְחָק. וְכֹא רָאָה, כְּשִׁנְתָּן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, רָשָׁם אוֹתָהּ בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְדוּשׁ, וְאִמְר (שם כ) אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּסוּד שְׁחָסֵד אַבְרָהָם אֶחִיד בָּהּ, וּכְנִגְדּוֹ מִצּוֹת עֲשֵׂה. וְזֶה הַסּוּד שֶׁהַמִּצְוָה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁצִּוְּהָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת אַבְרָהָם הִתֵּה מִצּוֹת עֲשֵׂה, שְׁכָתוֹב (בראשית יב) לָךְ לָךְ מֵאַרְצֶךָ. וּמִשּׁוּם כֵּן מִצּוֹת עֲשֵׂה מֵאֲתִים אַרְבַּעִים וּשְׁמוֹנֶה, כְּחוּשְׁבֹן אַבְרָהָם.

לֹא יְהִיָּה לָךְ אֱלֹהִים אַחֲרִים (שמות כ, ב) בְּסוּד הַגְּבוּרָה, שְׁאֲחוּז בָּהּ יִצְחָק. שְׁכָל אוֹתָם אֱלֹהִים אַחֲרִים וְאוֹתָם הַשֵּׁרִים הַמִּמְנִים יוֹנְקִים מִצִּדּוֹ, וְכֵן עֲשׂו וְכָל אוֹתָם הַמִּמְנִים שְׁלֹו. שְׁהִרִי יִצְחָק אֶחִיד בְּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, וְהַמִּצְוָה הָרִאשׁוֹנָה שְׁלֹו הִתֵּה מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, שְׁכָתוֹב (בראשית כו) אַל תִּרְדּוּ מִצְרִימָה. וּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה בָּאָה מִצִּדּוֹ הַדִּין, שְׁהִרִי מַעֲנִישִׁין אֶת הָאֵדָם כְּשֶׁעוֹבֵר עָלֶיהָ.

וּמִשּׁוּם כֵּן, חוּשְׁבֹן מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה בְּסוּד הַדִּרְגָּה שְׁלֹו, בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁשִׁים וַחֲמִשׁ, כְּנִגְדּוֹ יְמוֹת הַשֶּׁמֶשׁ, שְׁמֵאִירָה מִצִּדּוֹ הַגְּבוּרָה. וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שופטים ה) כִּצְאֵת הַשֶּׁמֶשׁ בְּגִבּוּרָתוֹ.

לֹא תִשָּׂא, בְּסוּד הַתַּפְאָרַת, שְׁנִקְרָאת אֲמַת, שְׁאֲחוּז בָּהּ יַעֲקֹב הַשֵּׁלֶם, וְיִנְיָק שְׁנֵי חֻלְקִים - מִצּוֹת עֲשֵׂה וּמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, שְׁכָתוֹב (בראשית כה) וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יוֹשֵׁב אֱהָלִים. וְעַל שֶׁהוּא הַשֵּׁלֶם אֶת כָּל הַצְּדִידִים, לְרַחֲמִים וּלְדִין, לְמִצּוֹת עֲשֵׂה וּלְמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, נִקְרָא שְׁלֵם. וּכְנִגְדּוֹ לֹא תִשָּׂא, מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁבּוּעָה בָּאָה לְשִׁלּוּם. וְעַל כֵּן הוּא בְּסוּד שֶׁל עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה. שְׁכָמוֹ שְׁהִיא לֹא תַעֲשֶׂה, כְּשֶׁהִיא לְשִׁקְרָא,

שְׁכָנֹתָיִם (שמות כ) לֹא תִשָּׂא, כִּן הִיא
מִצְוֹת עֲשֵׂה, כִּשְׁהִיא בְּאֻמָּת,
שְׁכָנֹתָיִם (ירמיה יד) וְנִשְׁבַּעְתָּ חַי ה'
בְּאֻמָּת. וְכָתוּב (דברים ו) וּבִשְׁמוֹ
תִשָּׁבַע.

זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ (שמות
כ), בְּסוּד הַבְּרִית, שֶׁהוּא יְסוּד,
שְׁאֲחִזוּ בוֹ יוֹסֵף. וְעַל כֵּן נִקְרָא
שַׁבָּת. שֶׁהָיָה יוֹסֵף נִקְרָא כֹל וְגַם
שַׁבָּת נִקְרָאת כֹל, מִשּׁוּם שֶׁכָּל
הַעֲנָג וְהַתְּפִנּוּק יוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ,
לְקַיֵּם אֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת. וְעַל כֵּן
שַׁבָּת כְּלוּלָה מִעֲשֵׂה וּמִלֹּא תַעֲשֶׂה,
מִשּׁוּם שֶׁגַם יוֹסֵף בְּכוֹר, שְׁנוּטֵל
שְׁנֵי חֲלָקִים.

בֹּא וְרֹא, כְּתוּב בַּדְּבָרוֹת בְּמִשְׁנֵה
תוֹרָה, (דברים ה) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ
מִשָּׁם כִּי תִזְקֶה וּבִזְרַע נְטוּיָה עַל
כֵּן צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם
הַשַּׁבָּת. כֹּאן מְלַמֵּד אוֹתָנוּ
הַתּוֹרָה סוּד עֲלִיוֹן, שֶׁהָיָה הַצִּדִּיק
הַהוּא שְׁנִמְכָּר לַעֲבֹד בְּמִצְרַיִם
וְחָלְלוּ אוֹתוֹ, כְּנִגְדּוֹ הוּא זְכוּר אֶת
יוֹם הַשַּׁבָּת. וּמִשּׁוּם כֵּן אָמַר לָהֶם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל:
בְּבִקְשֶׁה מִכֶּם, תִּהְיוּ זֹכְרִים אֶת
הַצִּדִּיק הַהוּא שְׁנִמְכָּר עַל יָדְכֶם,
וְהִנֵּה עֶבֶד לְמִצְרַיִם, וּבַחֲטָא
הַהוּא נִגְזַר עֲלֵיכֶם לַהֲשִׁיבָכֶם
בְּמִצְרַיִם וּלְכַפֵּר עַל הַחֲטָא הַהוּא
שֶׁמְכַרְתֶּם אוֹתוֹ. שְׁמְרוּ אֶת יוֹם
הַשַּׁבָּת וְיִמְחַל לָכֶם, שֶׁהָיָה יוֹם
הַשַּׁבָּת הוּא כְּנִגְדּוֹ.

כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּסוּד הָאֻמוֹנָה:
הַיּוֹם הָרָאשׁוֹן הוּא כְּנִגְדּוֹ אֲבִרְהָם.
זֶהוּ שְׁכָנֹתָיִם (תהלים נב) חֶסֶד אֵל כָּל
הַיּוֹם. הַיּוֹם הַשְּׁנִי כְּנִגְדּוֹ יִצְחָק,
וּמִשּׁוּם כֵּן יוֹשֵׁב הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. הַיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי כְּנִגְדּוֹ יַעֲקֹב, שֶׁהוּא הַקּוֹ
הָאֻמָּצִי, וּמִשּׁוּם כֵּן כְּתוּב בּוֹ
בְּמִעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית (בראשית א) יִקְרוּ
הַיָּמִים.

דְּכָתִיב לֹא תִשָּׂא. הָכִי (דף נה ע"א) אִיִּה מִצְוֹת
עֲשֵׂה, כִּד אִיִּה בְּאֻמָּת, דְּכָתִיב (ירמיה ד ב) וְנִשְׁבַּעְתָּ
חַי ה' בְּאֻמָּת. וְכָתִיב (דברים ו יג) וּבִשְׁמוֹ תִשָּׁבַע.
זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת (שמות כ ח), בְּרֹזָא דְּבְרִית,
דְּאִיהוּ יְסוּד, דְּאֲחִיד בֵּיה יוֹסֵף. וְעַל דָּא
אֲקָרִי שַׁבָּת. דְּהָא יוֹסֵף כָּל אֲקָרִי, וְשַׁבָּת נָמִי
אִיקָרִי כָּל. בְּגִין דְּכָל עֵינוֹגָא וְתַפְנוּקָא נָפִיק
מִנֵּיה, לְקִימָא לְעֵלְמִין כְּלָהוּ. וְעַל דָּא שַׁבָּת
כְּלִילָא מִעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֶׂה. בְּגִין דִּיֹּסֵף נָמִי
בּוֹכְרָא, דְּנִטִּיל תְּרִין חוֹלְקִין.

הָא חֲזִי, כְּתִיב בַּדְּבָרוֹת בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה, (דברים ה
טו) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ
ה' אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם כִּי תִזְקֶה וּבִזְרַע נְטוּיָה עַל
כֵּן צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. הָכֹא
אוֹלִיף לָן אוֹרִייתָא רְזָא עִילָאָה, דְּהָא הַהוּא
צִדִּיקָא דְּאִזְדָּבֵן לַעֲבָדָא בְּמִצְרַיִם, וְאֲחִילוּ לִיה.
לְקַבְּלִיה אִיהוּ זְכוּר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. וּבְגִין כֵּן
אָמַר לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּכַעַז
מִנְכוֹן הוּוּ דְּכִירִין הַהוּא צִדִּיקָא דְּאִזְדָּבֵן עַל
יָדִיכוּ, וְהוּוּ לַעֲבָדָא בְּמִצְרַיִם, וּבִהִהוּא חוּכָא
אֲתַגְזֹר עֲלֵיכֶם לֹא שְׁתַּעֲבָדָא בְּמִצְרַיִם, וּלְכַפֵּרָא
הַהוּא חוּכָה דְּזַבִּינְתוֹן לִיה. נִטְרוּ יוֹמָא
דְּשַׁבְּתָא, וְיִשְׁתַּבֵּיך לְכוֹן, דְּהָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
לְקַבְּלִיה אִיהוּ.

כְּדֹא וְקִימָנָא בְּרֹזָא דְּמַהִימְנוּתָא. יוֹמָא קְדָמָאָה,
לְקַבְּלִיה דְּאֲבִרְהָם. הָדָא הוּא
דְּכָתִיב, (תהלים נב ג) חֶסֶד אֵל כָּל הַיּוֹם. יוֹמָא
תַּנְיָנָא, לְקַבְּלִיה דִּיִּצְחָק. וּבְגִין כֵּן בֵּיה יָתִיב
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִידֵּן עֲלִמָא. יוֹמָא תְּלִיתָאָה
לְקַבְּלִיה דִּיִּעֲקֹב, דְּאִיהוּ קוֹ הָאֻמָּצִי, וּבְגִין כֵּן
כְּתִיב בֵּיה בְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית, (בראשית ט ט) יִקְרוּ
הַיָּמִים.

היום הרביעי כנגד דוד, שכתוב בו (שם) יהי מארת. מארת חסר, שהרי כנסת ישראל אין לה אור משלה, אלא מה שנתן לה על ידי הצדיק. כף גם דוד, שכתוב בו (תהלים פו) עני ואביון אני, ואין לו חיים, אלא מה שנתן לו מימי אדם הראשון ע' שנים.

היום החמישי כנגד משה. היום הששי כנגד אהרן. ואותם ששת ימי בראשית למטה, כנגד ששת ימי בראשית שלמעלה. ומי הם ששת ימי בראשית שלמעלה? אותם הרמוזים בכתוב (רד"א כט) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד פי כל וגו', לך ה' הממלכה. והם חלקם של הצדיקים בסוד הזה, הגדלה - זה אברהם. הגבורה - יצחק. התפארת - יעקב. הנצח - חלקו של משה. ההוד - חלקו של אהרן. פי כל - כנגד חלקו של יוסף. הממלכה - חלקו של דוד. ויוסף נקרא שבת למטה, כנגד צדיק חי העולמים, שנקרא שבת למעלה. ומשום כך כתוב (דברים ח) על פן צוף ה' אליהיך לעשות את יום השבת.

בא וראה, כשרצו ישראל לכבש את ארץ כנען, הקיפו אותה ששה ימים, פעם אחת בכל יום, כנגד אותם ששה צדיקי אמת שעליהם העולם מתקיים. וביום השביעי שבע פעמים, כנגד יום השבת, שהוא כנגד צדיק, שהוא זן את כלם ומקיים אותם, שכתוב (משלי ט) חצבה עמודיה שבעה. וכתוב (שם ו) וצדיק יסוד עולם. הוא היסוד והעקר של כל אותם צדיקים, ואם לא זכותם של הצדיקים - לא יכלו לכבשה. והו שכתוב (דברים ט) לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת כו', ולמען הקים את הדבר אשר

יומא רביעאה, לקבליה דדוד. דכתיב ביה, (שם א יד) יהי מארת. מארת חסר, דהא כנסת ישראל לית לה נהורא מדילה, אלא מה דאיתייהב לה על ידא דצדיקא. הכי נמי דוד, דכתיב ביה (תהלים פו א) עני ואביון אני, ולית ליה חיים, אלא מה דאיתייהב ליה מיומי דאדם קדמא, שבעין שנין.

יומא חמישאה, לקבליה דמשה. יומא שתיתאה, לקבליה דאהרן. ואינון ששת ימי בראשית לתתא, לקביל ששת ימי בראשית דלעילא. ומאן אינון ששת ימי בראשית לעילא. אינון דרמיזו בקרא, (רד"א כט א) לך ה' הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד פי כל וגו' לך ה' הממלכה. ואינון חולקהון דצדיקא ברזא דא, הגדלה: דא אברהם. הגבורה: יצחק. התפארת: יעקב. הנצח: חולקא דמשה. ההוד: חולקא דאהרן. פי כל: לקביל חולקא דיוסף. הממלכה: חולקא דדוד. ויוסף שבת אקרי לתתא, לקביל צדיק חי העולמים, דאקרי שבת לעילא. ובגין כך כתיב, (דברים ט טו) על פן צוף ה' אליהיך לעשות את יום השבת.

הא חזי, פד בעו ישראל למכבש לארעא דכנען, אקופו לה שיתא יומין, זמנא חדא בכל יומא, לקביל אינון שית זפאי קשוט דעליהון מתקיים עלמא. וביומא שביעאה שבע זמנין, לקביל יומא דשבתא, דאיהו לקביל צדיק, דאיהו זן לכולהו, ומקיים להון, דכתיב (משלי ט א) חצבה עמודיה שבעה. וכתיב (שם י כה) וצדיק יסוד עולם. איהו יסודא ועיקרא דכל אינון זפאין, דאי לא זכותהון דצדיקא, לא הוו יכלין למכבשה. הדא הוא דכתיב, (דברים ט ה) לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא

לְרֶשֶׁת וכו', וּלְמַעַן הַקִּים אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁפַּע
ה' לְאַבְתִּיף לְאַבְרָהָם וכו'.

כִּבְד אֶת אָבִיךָ (שמות כ יב), בְּרֹזָא דְנִצְחָ, דְּאַחִיד
בְּה מֹשֶׁה, וַיְנִיק לֵה, דְּהָא מֹשֶׁה הָיָה
אוֹקִיר לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹרֵייתָא. תָּא
חֲזִי, אִי לֹאוֹ אוֹרֵייתָא דְּאַתֵּייתָבַת עַל יָדוֹי
דְּמֹשֶׁה נְבִיאָה רַבָּא, לֹא הוּוּ יִדְעִין בְּנֵי נֶשָׁא
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא הוּוּ מוֹקִרִין לִיה,
דְּהָא עַל יָדָא דְּאוֹרֵייתָא אוֹלִיף בַּר נֶשׁ פּוֹלְחָנָא
דְּמֵאֲרִיה, וְאוֹקִיר לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
וּבְגִין כֵּן כִּבְד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, לְקַבֵּיל
דְּמֹשֶׁה אִיהוּ.

דְּבַר אַחֵר, כִּבְד אֶת אָבִיךָ, זֹו תוֹרָה שְׂבַכְתְּב.
וְאֶת אִמְךָ, דָּא תוֹרָה שְׂבַעֲל פֹּה. דְּכִמָּא
דְּאַבָּא יְהִיב שְׂפַע לְאִימָא, הֲכִי נָמִי יְהִיב שְׂפַע
תוֹרָה שְׂבַכְתְּב לְתוֹרָה שְׂבַעֲל פֹּה.

לֹא תִרְצָח (שם כ יג), לְקַבֵּיל דְּרִגָּא דְּהוּד, דְּאַחִיד
בְּה אֶהְרִן. וּבְגִין כֵּן לֹא תִרְצָח. בְּגִין דְּכַד
קְטָלִין לִיה לְבַר נֶשׁ, הֵהוּא זִינָא וְהוּד עִילָאָה
דְּעִלָּיה, נְטָלִין מְגִינָה. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דְּנִיאל י
ח) וְהוּדִי נִהַפֵּךְ עָלִי לְמִשְׁחִית. וּבְגִין כֵּן אֶזְהִיר
לֹזֶן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָנֵי נֶשָׁא, דְּהֵהוּא
שׁוּפְרָא עִילָאָה דִּיהִב לֹזֶן, דְּלֹא יִטְלוֹן לִיה
מִנְהוֹן. וְאִית (וְאִיתוּ) נָמִי רִזָּא דְּשִׁלְמָא, וּבְגִין כֵּן
קָאִים אֶהְרִן לְכַפְרָא, לְנִכְסָא נִכְסַת קוּדְשִׁין.
וְעַל פּוֹמִיָּה (תוֹתָא אִמְר) (דְּבִרִים כא ח) כִּפֹּר לְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר פָּדִיתָ.

לֹא תִנָּאֵף (שמות כ יד), בְּרֹזָא דְּמַלְכוּת (נ"א דְּצִדִּיק).
דְּאַחִיד בְּה מָאן דְּאַחִיד. וְאִיהוּ רִזָּא
דְּחִכְמָתָא, דְּהָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֶתְחַבְּרַת
אַלָּא בְּהֵהוּא דְּחֲזִי לֵה, דְּאִיהוּ צִדִּיק יִסּוּד
עוֹלָם. דְּבַר אַחֵר, הֲכִי אוֹלִיפְנָא בְּרֹזָא
דְּמֵהִימְנוּתָא. כִּבְד, לְקַבֵּל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. לֹא
תִרְצָח, לְקַבֵּל דְּרִגָּא דְּנִצְחָ. לֹא תִנָּאֵף, לְקַבֵּל
דְּרִגָּא דְּהוּד.

נִשְׁפַּע ה' לְאַבְתִּיף לְאַבְרָהָם כו'.
כִּבְד אֶת אָבִיךָ (שמות כ), כְּסוּד
הַנִּצְחָ, שְׁאַחֲזוּ בְּה מֹשֶׁה, וּמִינִיק
אוֹתָהּ, שְׁהָרִי מֹשֶׁה הָיָה מוֹקִיר
אֶת הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ הוּא בְּתוֹרָה. בֹּא
וְרֵא, אִם הַתּוֹרָה לֹא הִתָּה נִמְנָת
עַל יְדֵי מֹשֶׁה, הַנְּבִיא הַגָּדוֹל, לֹא
הָיוּ בְּנֵי אָדָם מְכִירִים אֶת הַקּוּדֹשׁ
בְּרִיךְ הוּא וְלֹא הָיוּ מוֹקִירִים אוֹתוֹ,
שְׁהָרִי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה לֹמַד אָדָם
אֶת עֲבוּדַת רַבּוֹנוֹ, וּמוֹקִיר אֶת
הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ הוּא. וּמִשּׁוּם כֵּן
כִּבְד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, הוּא
כְּנִגְד מֹשֶׁה.

דְּבַר אַחֵר, כִּבְד אֶת אָבִיךָ - זֹו
תוֹרָה שְׂבַכְתְּב. וְאֶת אִמְךָ - זֹו
תוֹרָה שְׂבַעֲל פֹּה. שְׂכִמּוּ שְׁהָאֵב
נוֹתֵן שְׂפַע לָאֵם, כֵּן גַּם הַתּוֹרָה
שְׂבַכְתְּב נוֹתֵנָת שְׂפַע לְתוֹרָה
שְׂבַעֲל פֹּה.

לֹא תִרְצָח (שם), כְּנִגְד דְּרִגַת הַהוּד,
שְׁאַחֲזוּ בְּה אֶהְרִן. וּמִשּׁוּם כֵּן לֹא
תִרְצָח. מִשּׁוּם שְׂכַאֲשֵׁר הוֹרְגִים
אֶת הָאָדָם, נוֹטְלִים מִמֶּנּוּ הָיוּ
וְהַהוּד הַעֲלִיז הַהוּא שְׁעָלִי. וְהוּ
שְׂכַתוּב (דְּנִיאל י) וְהוּדִי נִהַפֵּךְ עָלִי
לְמִשְׁחִית. וּמִשּׁוּם כֵּן הִזְהִיר
הַקּוּדֹשׁ בְּרִיךְ הוּא אֶת בְּנֵי הָאָדָם,
שְׂאֹתוֹ הִיפִי הַעֲלִיז שְׁמֵנָת לָהֶם,
שְׁלֹא יִטְלוּ אוֹתוֹ מֵהֶם. וַיֵּשׁ (וְהוּא)
גַּם סוּד הַשְּׁלוֹם, וּמִשּׁוּם כֵּן עוֹמֵד
אֶהְרִן לְכַפֵּר, לְשַׁחַט זֶבַח קֹדְשִׁים,
וְעַל פִּי (הִקָּה אִמְר) (דְּבִרִים כ) כִּפֹּר
לְעַמְךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר פָּדִיתָ.

לֹא תִנָּאֵף (שמות כ), כְּסוּד הַמַּלְכוּת
(ש' הַצִּדִּיק), שְׁאַחֲזוּ בְּה מִי שְׁאַחֲזוּ.
וְהוּא סוּד הַחֻקָּה, שְׁהָרִי כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל אֵין מִתְחַבְּרַת אֱלָא בְּאוֹתוֹ
שְׁרָאוֹי לֵה, שְׁהוּא צִדִּיק יִסּוּד
עוֹלָם. דְּבַר אַחֵר, כֵּן לְמַדְנּוּ כְּסוּד
הָאִמּוּנָה, כִּבְד - כְּנִגְד כְּנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל. לֹא תִרְצָח - כְּנִגְד דְּרִגַת
הַנִּצְחָ. לֹא תִנָּאֵף - כְּנִגְד דְּרִגַת
הַהוּד.

דְּבַר אַחֵר, כַּבֵּד - כַּנְגֵד יְהִי מֵאֲרֹת, שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. לֹא תִרְצָח - כַּנְגֵד (בְּרָאשִׁית א) יִשְׁרְצֻוּ הַמִּים שֶׁרִץ נֶפֶשׁ חַיָּה. מִשּׁוֹם כֵּן, נֶפֶשׁ חַיָּה אֵל תִּהְיֶה. לֹא תִנָּאֵף - כַּנְגֵד (שם) תִּנָּאֵף הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ. מִשּׁוֹם כֵּן, לֹא תִנָּאֵף בְּאִשָּׁה שְׂאִינָה מִינָּךְ, שְׂאִינָה בֵּת זִוְגָךְ. לֹא תִגְנֹב, לֹא תַעֲנֶה, לֹא תַחֲמֹד - וְהוּא סִיּוּמָם שֶׁל עֶשֶׂר הָאֲמִירוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה, כַּנְגֵד עֲתִיקָה עֲתִיקִים, הָרָאשִׁית שֶׁל הַכֹּל, לְאַחַז הַסּוּף בְּרָאשׁ, וְשִׁיחָהּ הַכֹּל אֶחָד. וְזֶה שְׂאִין מִתְחִיל בְּהֵם בְּרָאשׁוֹנָה, לְלִמְד סוּד עֲלִיּוֹן עַד לְאַיָּה מְקוֹם נִתְּנָה רְשׁוּת לַמֶּשֶׁה לְהַתְּבוֹנֵן, וּמֵאַיָּה מְקוֹם קָבַל תּוֹרָה, שֶׁהִיא מוֹדֵעִיר אֲנָפִין. וּמִשּׁוֹם כֵּן אָמַר שֶׁבַע אֲמִירוֹת, כַּנְגֵד שֶׁבַע דְּרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שֶׁרְמוּזוֹת בְּכַתּוּב שֶׁל לֶךְ ה' הַגִּדְלָה וְגו'. וְעַד אוֹתוֹ הַמְּקוֹם הַתְּבוֹנֵן מִלְּשָׁה. וְהוּא שְׁכָתוּב (דְּבָרִים ה) פָּנִים בְּפָנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם. פָּנִים - זֶה הֵבֶן הַקְּדוֹשׁ. בְּפָנִים - זֶה הַבֵּית.

פָּנִים - זֶה הַבְּרִית. בְּפָנִים - זֶה הָאָרֶץ. וְכֵינן שֶׁהַתְּחַבְּרוּ, דְּבַר ה'. וּמִי הוּא? שֶׁבַע אֲמִירוֹת, עִם אוֹתָם שֶׁלשׁ דְּרָגוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ, נֶאֱמָרוּ כַּנְגֵד־שֶׁלשׁ אֲמִירוֹת אַחֲרוֹנוֹת, וְעַל מַטָּה לְמַעַל.

וְאָמַר (שְׁמוֹת ב) לֹא תִגְנֹב, כַּנְגֵד הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה, בִּינָה, שִׁינּוּקָת מַחֲכֶמָה. וּמִי שֵׁישׁ בּוֹ בִּינָה, נִקְרָא מִבֵּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר. כְּמִי שֶׁגִּנֵּב וְלוֹקֵחַ מִה שֵׁישׁ בֶּלֶב הַחֲכָם, שֶׁמִּלְמֹדוֹ חֲכָמָה וּמִלְמֹדוֹ תּוֹרָה. וְאַף עַל גַּב שֶׁהַתְּרָה לוֹ בִּינָה לִינֵק מִהַחֲכָמָה - גִּנֵּבָה יֵשׁ מִצַּד אַחֵר שְׂאִסוּר, וְאָמַר לֹא תִגְנֹב סֶתֶם. לֹא תַעֲנֶה (שם), כַּנְגֵד דְּרָגָה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל חֲכָמָה. שְׁהָרִי אֵין כּוֹל אֲדָם

דְּבַר אַחֵר, כַּבֵּד, לְקַבֵּיל (בְּרָאשִׁית א יד) יְהִי מֵאֲרֹת, דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. לֹא תִרְצָח, לְקַבֵּיל (שם א כ) יִשְׁרְצֻוּ הַמִּים שֶׁרִץ נֶפֶשׁ חַיָּה. בְּגִין כֵּן נֶפֶשׁ חַיָּה לֹא תִקְטוּל. לֹא תִנָּאֵף, לְקַבֵּיל (שם א כד) תִּנָּאֵף הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ. בְּגִין כֵּן, לֹא תִנָּאֵף בְּאִיתָתָא דִּלְאוּ מִינָּךְ, דִּלְאוּ אִיהִי בֵּת זִוְגָךְ. לֹא תִגְנֹב, לֹא תַעֲנֶה, לֹא תַחֲמֹד. דָּא הוּא סִיּוּמָא דְּעֶשֶׂר אֲמִירוֹן דְּאוֹרֵייתָא, לְקַבֵּיל עֲתִיקָא דְּעֲתִיקִין, רֵאשִׁיתָא דְּכָלָא לְאַחֲדָא סוּפָא בְּרִישָׁא, וְלִמְהוּי כָּלָא חֵד. וְהֵאֵי דִלְאָ שְׂאִירִי בְּהוּ בְּקִדְמִיתָא. לְאוּלְפָא רְזָא עִילָאָה, עַד אֵן אֲתַר אֲתִיחִיב רְשׁוּתָא לַמֶּשֶׁה לְאַסְתַּכְּלָא, וּמֵאַן אֲתַר קַבֵּיל אוֹרֵייתָא, דְּהוּא מוֹדֵעִיר אֲנָפִין.

וּבְגִין כֵּן אָמַר שֶׁבַע אֲמִירוֹן, לְקַבֵּיל שֶׁבַע דְּרָגִין עִילָאִין, דְּרִמְיּוֹן בְּקִרָא (דְּח"א כט יא) דִּלְךָ ה' הַגִּדְלָה וְכו'. וְעַד הַהוּא אֲתַר אֲסַתְּכַל מִשָּׁה, הִדָּא הוּא דְּכָתִיב, (דְּבָרִים ה ד) פָּנִים בְּפָנִים דְּבַר ה' עִמָּכֶם. פָּנִים, דָּא בְּרָא קְדִישָׁא, בְּפָנִים, דָּא בְּרֵתָא.

פָּנִים, דָּא בְּרִית. בְּפָנִים, דָּא אָרוֹן. וְכֵינן דְּאֲתַחְבְּרוּ, דְּבַר ה'. וּמֵאַי נִיהוּ. שֶׁבַע אֲמִירוֹן, בְּאִינוֹן תִּלְתָּא דְּרָגִין עִילָאִין דְּעֲתִיקָא קְדִישָׁא, אֲתַאֲמָרוּ לְקַבֵּילֵיהוֹן תִּלְתָּא אֲמִירוֹן בְּתִרָאִין, וְסִלְקוּ מִתְּתָא לְעִילָא.

וְאָמַר לֹא תִגְנֹב, לְקַבֵּיל אִימָא עִילָאָה, בִּינָה, דִּינִקָא מַחֲכָמָה. וּמֵאַן דָּאִית בִּיה בִּינָה, אִיקְרִי מִבֵּין דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר. כְּמֵאַן דְּגִנֵּב (דף נה ע"ב) וְנִסִּיב מֵה דָּאִית בִּלְפָא דְּחֲכָם, דְּאוּלִּיף לִיה חֲכָמָתָא, וְאוּלִּיף לִיה אוֹרֵייתָא. וְאַף עַל גַּב דְּאֲשִׁתְּרִי לְגַבִּיה בִּינָה לִינִקָא מַחֲכָמָתָא. גִּנֵּיבָא אִית מִסְטָרָא אַחֲרָא דְּאִסִּיר, וְאָמַר לֹא תִגְנֹב סֶתֶם.

לֹא תַעֲנֶה, לְקַבֵּיל דְּרָגָא עִילָאָה דְּחֲכָמָתָא.

להשיב דבר, אלא משום הדרגה
של רוח עליונה של חכמה שיש
בו, שכתוב (איוב טו) החכם יענה
דעת רוח. ואף על גב שהענינה
הזו שהוא עונה יש בה קיום
העולם, ויש לו בה סיוע עליון
להפיר את רבוננו, והיא בסוד
האמונה - יש ענינה מצד אחר
שאסורה, שכתוב (שמות כ) לא
תענה ברעך עד שקר.

לא תחמד (שם כ"ז), כנגד הדרגה
הנסתרת העליונה שכל
המחשבות תלויות בה, ואין
בעולם מי שפיר הדרגה הזו,
משום שהיא נסתרת הנסתרים.
וכשעלה במחשבה העליונה
לברא העולם העליון והעולם
התחתון, הכל היו ברע אחר.
זהו שכתוב (ישעיה מח) יעמדו יחדו.
ואותה המחשבה נסתרת.

ובן אדם למטה יש לו מחשבה
נסתרת, שאין מי שפיר אותה
פרט לקדוש ברוך הוא לבדו,
ונתנה לאדם לחשב דברי תורה
ודברי מצוה, משום שאותה
מחשבה עליונה משפיעה
מענינותיה למקום החכמה, ואין
נפרדים כלל. ומאותה החכמה
העליונה יצאה תורה, ושופעת
השקאה עד אותו מקום החכמה
התחתונה, שנקראת מצוה.

ועל כן, מי שחושב לעשות
מצוה, כאלו עשה, משום
שגורם להביא הנאת הנכונות
מאותה המחשבה העליונה
למקום שנקרא מצוה. וכאלו
עשה, כמו שנאמר ועשיתם
אתם. המחשבה ודאי ראש לכל.
ואף על גב שבצד המחשבה
העליונה נתנה הרשות לחשב -
דברי מצוה מותר, דברים שאינם
מצוה אסורים, שכתוב לא
תחמד.

ובא ראה, מה הטעם כל

דהא בר נש לא יכיל לאתבא פתגם, אלא בגין
דרגא דרוחא עילאה דחכמתא דאית ביה.
דכתיב, (איוב טו ב) החכם יענה דעת רוח. ואף
על גב דהאי ענינה דאיהו עני, אית ביה קיומא
דעלמא, ואית ליה בה סיוע עילאה, למנדע
למאריה, ואיהי ברזא דמהימנותא. אית ענינה
מסטרא אחרא דאסיר, דכתיב (שמות כ טז) לא
תענה ברעך עד שקר.

לא תחמד (שם כ"ז), לקבל דרגא סתימאה עילאה,
דכל מחשבתן ביה תליין, ולית בעלמא
דינדע ההוא דרגא, בגין דאיהו סתימאה
דסתימין. וכד סליק במחשבה עילאה,
למיברא, עלמא עילאה ועלמא תתאה, כולא
הוו פרגעא חדא. הךא הוא דכתיב, (ישעיה מח יג)
יעמדו יחדו. וההוא מחשבה סתימא.

ובר נש לתתא, אית ליה מחשבה סתימאה,
דלית דינדע בה, בר קודשא בריך הוא
פלחודוי. ויבה ליה לפר נש, למחשב מלין
דאורייתא, מלין דמצוה. בגין דההיא מחשבה
עילאה, נגדא מבויעין דילה, לאתרא דחכמתא,
ולא אתפרש כלל. ומההיא חכמתא עילאה
נפקא תורה. ונגיד שקיותא עד ההוא אתר
דחכמה תתאה, דאיקרי מצוה.

ועל דא מאן דחשיב למעבד מצוה, פאלו
עשאה. בגין דגרים למיתי סיפוקא
דברכאן, מההוא מחשבה עילאה, לאתר
דאקרי מצוה. וכאלו עשאה. כמה דאת אמר
(במדבר טו ט) ועשיתם אתם. מחשבה ודאי רישא
דכולא. ואף על גב דבסטרא דמחשבה עילאה
אתייהב ליה רשותא למחשב. מלין דמצוה
מותר, מלין דלאו מצוה, אסירן, דכתיב לא
תחמד.

ותא חזי, מאי טעמא פלהו אמיראן, לקבל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתה לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ), רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֹת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים גִּשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּגְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ), רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֹת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:



גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!



הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
 a hundred million years of Torah
 To receive, for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
 Gedolei Yisroel V'haZohar,
 Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300